

LUCI. Home sobre els 30 anys.

QUIRON. Noi. De 20 a 27 anys.

BASSIÀ. Home. De 30 anys aproximadament.

TEXT DE SATURNÍ. Com, senyors! ¿I què són aquests insults?

¿S'ha vist mai un Emperador de Roma així vexat,
desafiat i molestat, i per haver actuat
amb una imparcial justícia, tractat
amb tant menyspreu? Senyors, sabeu molt bé
també els déus totpoderosos—
que, per més mal que diguin a l'orella del poble
aquests que ara han vingut a destorbar la nostra pau,
no s'ha fet res al marge de la llei
contra aquests fills malvats del vell Andrònic.
¿I què, si la tristesa li ha trastornat el cap?
¿Haurem de tolerar-li la venjanca,
els atacs, frenesís i l'amargor?
M'ha llançat escrits al cel.
Mireu aquí: «A Júpiter», i aquest, «A Mercuri»,
aquest «A Apol·lo», i aquest «Al déu de la guerra!».
Bonics escrits que volen pels carrers de Roma!
¿Què pot ser això, sinó una injúria contra el Senat
i una acusació d'injustícia contra nosaltres?
Un bon humor, ¿no és cert senyors?
Com si a Roma no hi hagués justícia!
Però, si visc, aquests atacs de bogeria simulada
no seran el recer dels seus ultratges.
Ja sabran ell i el seus que la justícia viu
en la salut de Saturní, el qual, si la justícia dorm,
estarà tan despert i tan enfurismat
com per matar el conspirador més orgullós.

(...)

Ah, rancorós i intolerable ultratge!
¿He d'aguantar unes canallades tan immenses?
Ja sé d'on ha sortit aquest ardit.
¿I l'he de tolerar? Com si al seu fill traïdor,
que van morir jutjat pel crim del meu germà,
jo l'hagués destruït injustament.
Porteu-me aquest canalla arrossegant-lo pels cabells;
ni l'edat ni l'honor li serviran de privilegi.
Jo vull ser el teu botxí per la burla que em fas,
foll arter i miserable, que, ajudant-me a fer-me gran,
només esperaves que em deixés governar per tu.